

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 593/2011-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. decembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť R. M., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, zastúpeného advokátom JUDr. J. G., T., vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, v čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Krajským súdom v Nitre pod sp. zn. 1 To 50/2011 a jeho rozsudkom z 20. septembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. M. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. novembra 2011 doručená sťažnosť R. M., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), v čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných

práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom Krajským súdom v Nitre (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 1 To 50/2011 a jeho rozsudkom z 20. septembra 2011 (ďalej aj „namietaný rozsudok“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 T 94/2010 zo 4. júla 2011 uznaný vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a), c) a d) a ods. 2 písm. c) a e) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom vo výrokovvej časti rozsudku, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 10 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia a ochranný dohľad v trvaní dvoch rokov. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 1 To 50/2011 z 20. septembra 2011 odvolanie sťažovateľa proti uvedenému rozsudku okresného súdu zamietol.

Podľa názoru sťažovateľa krajský súd uvedeným rozsudkom porušil ním označené základné práva podľa ústavy, listiny a právo podľa dohovoru z týchto dôvodov:

„V trestnej veci sťažovateľa je záver o vine postavený podľa § 172 ods. 2 písm. e/ Tr. zák. na skutočnostiach, ktoré neboli preukázané v procesnom dokazovaní

Vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by sa sťažovateľ dopustil spáchania skutku vo väčšom rozsahu.

Hodnota zaistenej drogy nebola bez akýchkoľvek logicky odôvodnených pochybností preukázaná.

Z vyčíslenia hodnoty zaistenej drogy Národnou protidrogovou jednotkou zo dňa 6.9.2010 vyplýva, že hodnota drogy v ňom uvedená platí iba za predpokladu, že množstvo drogy predávané na čiernom trhu ako dávka zodpovedá obvykle jednorazovej dávke drogy uvedenej v žiadosti vyšetrovateľa.

V žiadosti vyšetrovateľa bol uvedený počet dávok podľa znaleckého posudku KEÚ PZ č.p. PPZ-8332/KEU-BA-EXP-2010 zo dňa 10.8.2010.

Z uvedeného vyplýva, že hodnota drogy je určená správne iba za predpokladu, že to, čo za dávku považuje KEÚ PZ je totožné s tým, čo sa ako dávka predáva na čiernom trhu za sumu uvedenú vo vyjadrení NPJ, čo dokazovanie na hlavnom pojednávaní nepotvrdilo.

Mjr. Ing. M. K. za KEÚ PZ na hlavnom pojednávaní dňa 11.3.2011 nevedel potvrdiť totožnosť rozsahu dávok, rovnako to nevedel na tom istom hlavnom pojednávaní potvrdiť ani Ing. M. Š. za NPJ.

Samotné vyčíslenie hodnoty drogy zo dňa 6.9.2010 pritom upozorňuje na spornosť totožnosti dávok v ponímaní KEÚ PZ a realitou čierneho trhu.

Hodnota drogy teda doteraz určená nebola, pretože nevieme, či môžeme násobiť počet dávok určených KEÚ PZ s hodnotou dávky podľa NPJ, nevieme totiž, či ide o rovnaké dávky čo do hmotnosti a obsahu účinných látok.

Rovnako je nepreukázané, že by sťažovateľ mal úmysel drogu predávať po dávkach, nevyplýva to z procesne vykonaného dokazovania.

Hodnota drogy určená podľa dávok je iná, než hodnota drogy, ktorá sa predáva v iných množstvách (poukazujem na výpoveď Ing. M. Š. za NPJ na hlavnom pojednávaní dňa 11.3.2011).

Prvostupňový súd sa v odôvodnení svojho rozsudku nevyrovnal s obhajobou sťažovateľa v naznačenom smere a vyslovil dokonca to, že Trestný zákon používa pre určenie množstva drogy pojem obvykle jednorazová dávka, čo je zjavná nepravda a snaha odôvodniť rozsudok naozaj hocičím.

Obvykle jednorazová dávka a jej počet je v Tr. zák. dôležitý v súvislosti s ustanovením § 171 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. (drogy pre vlastnú potrebu), v súvislosti s § 172 ods. 2 písm. e/ Tr. zák. je dôležitá hodnota drogy, nie počet obvykle jednorazových dávok, pretože hodnota drogy sa určuje viacerými možnými spôsobmi na čiernom trhu, čo z dôkazov jasne vyplýva, iba ich každý z orgánov činných v trestnom konaní ignoruje.

Súd v podstate aj na § 172 ods. 2 písm. e/ Tr. zák. použil právne východiská platné pre kvalifikáciu drogovej trestnej činnosti do 31.12.2005, Tr. zák. účinný od 1.1.2006 zaviedol do praxe niečo nové, kvalifikáciu skutku cez hodnotu drogy na čiernom trhu, pričom určenie hodnoty drogy na čiernom trhu je možné urobiť viacerými spôsobmi, súdy však vybrali ten najnepriaznivejší spôsob jej určenia pre odsúdeného, vychádzajúci z obžaloby.

Domnievam sa, že situácia v súdnej praxi je z pohľadu právnej istoty neúnosná, dáva dokonca priestor pre korupčné konanie, čomu je potrebné jednoznačne zabrániť rozhodnutím, ktoré usmerní právnu prax.“

Sťažovateľ v ďalšom poukázal na nejednotnú judikatúru všeobecných súdov zaoberajúcu sa problematikou oceňovania drog v trestnom konaní, pričom označil konkrétne súdne rozhodnutia s uvedením odlišných právnych záverov, ku ktorým konajúce sudy v tejto otázke dospeli.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uviedol:

„Záver, že môžeme hodnotu drogy určiť vynásobením počtu dávok podľa KEÚ PZ s hodnotou dávky, ktorá je predávaná na čiernom trhu za určenú sumu podľa NPJ, je v rozpore s procesne vykonaným dokazovaním, keď nikto nedokázal zhodnosť dávok, naopak samotná NPJ a KEÚ PZ ju potvrdiť nevedia.

Záver, že sťažovateľ mohol poznať možnosť výroby takého počtu dávok, ako to určil KEÚ PZ, keď nedisponuje technologickým zariadením na určenie koncentrácie účinnej látky v droge nevyplýva ani z jedného dôkazu.

Záver, že sťažovateľ chcel drogy predávať po dávkach a práve v počte určenom v obžalobe a v rozsudkoch nemá oporu vo vykonaných dôkazoch. ...

V procesne vykonanom dokazovaní nemá základ ani zabezpečenie dôkazu, od ktorého sa trestné konanie sťažovateľa odvíja.

KEÚ PZ použil ako základ pre svoje výpočty a závery vzorky, ktoré neboli zabezpečené odborným spôsobom, nie je možné overiť správnosť ich výberu a teda nemožno znalecký posudok preskúmať, je to dôkaz nezákonný.

KEÚ PZ ako spracovateľ znaleckého posudku nevie objasniť, akým spôsobom bolo robené vzorkovanie, len sa spoľahli na to, že bolo urobené správne (výpoveď mjr. Ing. M. K. za KEÚ PZ na hlavnom pojednávaní dňa 11.3.2011).

Z výpovede pplk. Mgr. B. M. na hlavnom pojednávaní dňa 17.6.2011 vyplýva, že nevie nič o metódach vzorkovania, nepozná ani odrody rastliny Cannabis a napriek tomu robil v danej veci vzorkovanie, o ktoré sa oprel znalecký posudok KEÚ PZ.

Takýto znalecký posudok nemožno v trestnom konaní použiť, veď nepoznáme aké vzorky boli na zovšeobecnenie vybrané, resp. aké vybrané neboli, aké druhy a odrody rastliny Cannabis na mieste činu v skutočnosti boli.

S obhajobou sťažovateľa v tomto smere sa súdy vôbec nezaoberali...

Z vykonaného dokazovania nevyplývajú skutočnosti, ktoré by odôvodňovali záver, že obžalovaní tvorili organizovanú skupinu, pretože celkom chýba preukázanie zavinenia vo vzťahu k tomuto znaku skutkovej podstaty trestného činu.

Je pravdou, že členovia organizovanej skupiny sa nemusia navzájom poznať, ale ich zavinením musí byť pokrytá ich vedomosť o ich účasti na organizovanej trestnej činnosti.

V súvislosti so sťažovateľom nebol vykonaný dôkaz, ktorý by jednoznačne bez akýchkoľvek pochybností umožnil urobiť záver, že vedel, že nosil stravu a vykonal niektoré ďalšie činnosti s vedomím, že sa dopúšťa trestného činu a že bolo dokazovaním vyvrátené jeho tvrdenie, že len za peniaze urobil činnosť objednanú treťou osobou.

Prvostupňový súd urobil rozporuplný záver aj v tom, keď vo výroku rozsudku v skutkovej vete uvádza, že obžalovaný R. M. koordinoval a riadil konanie skupiny a v odôvodnení rozsudku uvádza, že toto robila neznáma osoba vietnamskej národnosti.

Skutkový stav bol na základe vykonaných dôkazov v podstatných okolnostiach aj vo vzťahu k organizovanej skupine nesprávne zistený a právny záver súdov je v extrémnom nesúlade so skutkovými zisteniami, čo má dosah na ústavnosť takéhoto postupu.“

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Konaním Krajského súdu v Nitre v trestnej veci sťažovateľa vedenej na Krajskom súde v Nitre pod č.k. 1To/50/2011 v súvislosti s rozhodnutím Krajského súdu v Nitre č.k. 1To/50/2011-890 zo dňa 20.9.2011, došlo k porušeniu ústavného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a k porušeniu ústavného práva na spravodlivé súdne konanie (aj porušenie článku čl. 8 ods. 2 a 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a najmä článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vyhlásený pod č. 209/1992 Zb.)

Rozsudok Krajského súdu v Nitre 1To/50/2011-890 zo dňa 20.9.2011 sa zrušuje.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 ústavy, v čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 listiny a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 1 To 50/2011 a jeho rozsudkom z 20. septembra 2011.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 8 ods. 2 listiny nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak než z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len preto, že nie je schopný dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

1. V súvislosti s namietaným porušením základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľ vytýka namietanému rozsudku krajského súdu nesprávne hodnotenie skutkového stavu a nesprávne právne posúdenie veci, ktoré je „v extrémnom nesúlade so skutkovými zisteniami“.

Ústavný súd nie je oprávnený posudzovať zákonnosť rozhodnutia, proti ktorému ústavná sťažnosť bola podaná. Jeho úlohou je zistenie, či napadnutým rozhodnutím bolo porušené základné právo, v danom prípade sťažovateľom označené práva. Ústavný súd

preto nepovažoval za potrebné zaoberať sa nie zákonnou argumentáciou, ktorou bola zdôvodňovaná opodstatnenosť ústavnej sťažnosti, ale iba jej ústavnoprávnymi aspektmi.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd už judikoval (IV. ÚS 252/04), že právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktoré by popreli zmysel a podstatu na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Ústavný súd už takisto judikoval (I. ÚS 67/06), že z princípu nezávislosti súdov podľa čl. 144 ods. 1 ústavy vyplýva tiež zásada voľného hodnotenia dôkazov. Pokiaľ všeobecné súdy rešpektujú uvedené ústavné garancie (teda najmä čl. 46 až čl. 50 ústavy), ústavný súd nie je oprávnený znovu „hodnotiť“ hodnotenia dôkazov všeobecnými súdmi, a to dokonca ani vtedy, keby sa s hodnotením sám nestotožňoval.

Ústavný súd z tohto hľadiska preskúmal rozsudok krajského súdu sp. zn. 1 To 50/2011 z 20. septembra 2011, ktorým zamietol odvolanie sťažovateľa proti prvostupňovému rozsudku ako nedôvodné. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia v podstatnom uviedol:

«Odvolací súd zistil, že v konaní predchádzajúcom napadnutému rozsudku orgány činné v trestnom konaní a súd prvého stupňa :

- postupovali v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku,*
- zabezpečili dôkazy potrebné na rozhodnutie, ktoré vykonali zákonným spôsobom a v konaní pred súdom aj za plného rešpektovania práva na kontradiktórny proces,*
- pri tomto postupe sa nedopustili takých pochybení, ktoré by bolo možné považovať za podstatné chyby konania v zmysle § 321 odsek 1 písmeno a/ Trestného poriadku,*
- nedošlo ani k porušeniu ustanovení o právach obžalovaných, vrátane ich práva na obhajobu.*

Súd prvého stupňa na hlavnom pojednávaní vykonal zákonné a úplné dokazovanie, náležite zistil skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie o podanej obžalobe

tak, ako to ukladá ustanovenie § 2 odsek 10 Trestného poriadku. Skutkové zistenia uvedené v skutkovej vete napadnutého rozsudku sú v súlade s vykonanými dôkazmi, z ktorých vychádzajú a ktorými bolo jednoznačne a nepochybne preukázané, že obžalovaní sa dopustili činu opísaného vo výroku o treste odvolaním napadnutého rozsudku.

V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvého stupňa v súlade s § 168 odsek 1 Trestného poriadku poukázal na obsahy jednotlivých vykonaných dôkazov, na právne úvahy, ktorými sa riadil pri hodnotení dôkazov a taktiež na právne závery, ku ktorým dospel. Pretože tieto sú v súlade s kritériami § 2 odsek 12 Trestného poriadku, správne a úplné, odvolací súd na ne v podrobnostiach len odkazuje.

Ani odvolací súd nezistil žiadne také dôvody, ktoré by boli schopné kvalifikovane spochybniť výpovednú hodnotu dôkazov usvedčujúcich obžalovaných, predovšetkým obžalovaného v I. rade (sťažovateľa, pozn.). V tomto smere jeho odvolacie námietky nepovažoval za dôvodné.

Čo sa týka ním uvádzaného rozboru „ právnej problematiky“ ohľadne posudzovania množstva zaistenej omamnej alebo psychotropnej látky, obvykle jednorazovej dávky, týmto sa podrobne zaoberal súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku (strany 14-15) a niet žiadneho právne relevantného dôvodu tieto úvahy spochybňovať. A už vôbec nie polemizovať o zákonnosti, vhodnosti a pod. právnej úpravy v Trestnom zákone. Takéto všeobecné úvahy nemajú miesto v konkrétnom trestnom procese ale môžu slúžiť len pre účely odborných diskusií a odbornej literatúry.

Spáchanie žalovaného skutku je obžalovaným spoľahlivo preukázané tak, ako na to poukázal súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku - ich priznaním (u obžalovaných P. M., N. H. D. a T. D. C.), svedeckými výpovedami, znaleckým posudkom a listinnými dôkazmi.

Súd prvého stupňa správne zistil, že obžalovaní žalovaným konaním naplnili formálne znaky skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držania a obchodovanie s nimi podľa § 172 odsek 1 písmeno a/, písmeno c/, písmeno d/, odsek 2 písmeno c/, písmeno e/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno i/ Trestného zákona, pretože si neoprávnene vyrobili, zadovážili a prechovávali po akúkoľvek dobu omamné látky

a psychotropné látky a spáchali taký čin závažnejším spôsobom konania - ako organizovaná skupina a vo väčšom rozsahu. ...

Odvolaania obžalovaných v I. a II. rade zamietol ako nedôvodné, pretože nezistil žiadne dôvody na zmenu napadnutého rozsudku, ktoré by boli na ich prospech. Súd prvého stupňa správne zistil a vyhodnotil všetky okolnosti významné pri uznaní viny a určení druhu a výmery uložených trestov.»

Vzhľadom na stotožnenie sa krajského súdu so zisteným skutkovým stavom a právnymi závermi, ku ktorým dospel okresný súd v prvostupňovom rozsudku, ústavný súd považoval za podstatné citovať aj relevantnú časť odôvodnenia rozsudku okresného súdu sp. zn. 2 T 94/2010 zo 4. júla 2011, ktorý vo vzťahu k námietkam sťažovateľa v podstatnom uviedol:

«Skutkové okolnosti prípadu ako boli zistené dokazovaním, jednoznačne svedčia tomu, že obžalovaní spáchali prejednávaný trestný čin ako organizovaná skupina s poukazom na ustanovenie § 138 písmeno i) Trestného zákona, tak že R. M. vykonával v rámci tejto skupiny technické a organizačné činnosti (vyhľadanie, prenájom objektu, platby nájomného, zabezpečenie osôb, vozidiel, materiálu). P. M. vykonával pomocné manuálne práce a stráženie objektu mlynu. Obžalovaní D. a C. zabezpečovali pestovanie konope v mlyne a doposiaľ nestotožnená osoba vietnamskej národnosti túto skupinu financovala a organizovala. Už z tohto popisu konania obžalovaných je zrejmé, že medzi obžalovanými došlo k delbe úloh a konali koordinovaným spôsobom s cieľom spáchať trestný čin. Spôsob konania obžalovaných zodpovedá charakteristike organizovanej skupiny uvedenej v § 129 odsek 2 Trestného zákona, ktorej znaky sú uvedené v tomto ustanovení, z ktorého vyplýva, že sa jedná o spolčenie viac ako 3 osôb s trestno-právnou zodpovednosťou, jej činnosť je charakteristická určitým rozdelením úloh medzi jednotlivých členov a prejavuje sa určitou plánovitosťou a koordinovanosťou, ktorá spáchanie činu uľahčuje a zvyšuje pravdepodobnosť dosiahnutia cieľa. U organizovanej skupiny sa nevyžaduje sústavnosť ani vnútorná organizačná štruktúra založená na vzťahoch podriadenosti a nadriadenosti a nemusí mať trvalejší charakter. V prípade posúdenia konania obžalovaných ako konania organizovanej skupiny sa nevyžaduje ani formálne a výslovné prijatie za člena skupiny, postačuje konkludentné konanie, jeho faktické

včlenenie sa a aktívne zabezpečenie jednej z jej činností. Prvky svedčiace konaniu obžalovaných ako organizovanej skupiny (plánovitosť a koordinovanosť) je možné logicky usudzovať aj zo samotného skutkového deja a nie je potrebné, aby takému konaniu predchádzala výslovná dohoda. Takéto konanie organizovanou skupinou je považované za závažnejší spôsob konania a zvyšuje nebezpečnosť takéhoto konania pre spoločnosť.

...

Kvalifikačný moment, ktorý konanie obžalovaných subsumuje pod ustanovenie § 172 odsek 2 Trestného zákona, je okrem závažnejšieho konania aj množstvo zaistenej omamnej a psychotropnej látky. Množstvo a hodnota zaistenej omamnej a psychotropnej látky je vypočítaná v znaleckom posudku Kriminolisticko-expertízneho ústavu Policajného zboru B. a súd tento znalecký posudok vyhodnotil ako objektívny a zákonný dôkaz, lebo množstvo zaistených rastlín a hodnota drogy boli zistené štandardnými metódami uvedenými v príručke *GUIDELINES ON REPRESENTATIVE DRUG SAMPLING*, uvádzanú aj v „Analýze“ predloženej obhajcom obžalovaného R. M. Odber vzoriek bol vykonaný metódou odporúčanou Národným programom kontroly drog (UNDCP), čo konštatuje aj predložená „Analýza“. Množstvo zaistenej konope v znaleckom posudku bolo prepočítané na obvykle jednorazové dávky a násobené hodnotou dávky na čiernom trhu. Kriminolisticko-expertízny ústav Policajného zboru pre výpočet tejto dávky zohľadnil obsah účinnej látky THC v rozmedzí 10-30 mg THC ale aj množstvo rastlinného materiálu považované za obvykle jednorazovú dávku (100-500 mg rastlinného materiálu). Trestný zákon používa pre určenie množstva drogy pojem obvykle jednorazová dávka, nepoužíva pri výpočte hodnoty drogy hmotnostné jednotky (mg, g, kg a pod.) a preto námietka obhajcu R. M., že nebolo vykonané dokazovanie v tom smere, aká by bola hodnota drogy v prípade ak by sa droga predala naraz vo väčšom množstve, bola súdom vyhodnotená ako neodôvodnená. Slovenská legislatíva neupravuje kvantitatívne vymedzenie dolnej hranice obvykle jednorazovej dávky omamnej a psychotropnej látky a toto minimálne množstvo nie je konkretizované v Trestnom zákone ani v inom právnom predpise (je to množstvo spôsobilé po jeho užití ovplyvniť psychiku človeka, spôsobilé vyvolať nebezpečenstvo pre jeho život, zdravie a spôsobilé vyvolať návyk na užívanie tejto látky). V tejto súvislosti vyslovil názor aj Najvyšší súd SR, z ktorého vyplýva, že ak by bolo vôľou zákonodarcu určenie všeobecne platnej (paušálnej) dávky, potom by toto množstvo neurčoval výkladovým

pravidlom, ale jednoznačne by určil množstvo, ktoré je na takýto účinok spôsobilé. Súd navyše poukazuje na to, že aj zaistené množstvo konope, prepočítané na obvykle jednorazové dávky a výsledky biologických odberov u obžalovaných, popísané v znaleckom posudku KEÚ PZ B., svedčia tomu, že obžalovaní konope nepestovali pre vlastnú potrebu.»

Z citovaného odôvodnenia namietaného rozsudku, ako aj z rozsudku okresného súdu vyplýva, že krajský súd sa dostatočným spôsobom vysporiadal s odvolacími námietkami a argumentmi sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu. Krajský súd v namietanom rozsudku zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, prečo bolo potrebné akceptovať skutkové zistenia a z nich vyvedené právne závery, ku ktorým okresný súd vo svojom rozhodnutí dospel, odvolávajúc sa na vyčerpávajúce odôvodnenie rozsudku okresného súdu. Zo záverov rozhodnutia krajského súdu nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty či zmyslu, čo sa týka aj otázky vyhodnotenia dôkazov. Odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu (v spojení s odôvodnením rozsudku okresného súdu) jasne objasňuje skutok, ktorý sa stal, právny základ rozhodnutia je v súlade so zákonom. Závery krajského súdu neboli neodôvodnené a zjavne arbitrárne. Samotná skutočnosť, že sa sťažovateľ nestotožnil so závermi krajského súdu, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neopodstatnenosti alebo arbitrárnosti namietaného rozsudku a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným.

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou,

prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (napr. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

V súvislosti s názorom sťažovateľa o potrebe prijať rozhodnutie, ktoré usmerní právnu prax v otázke oceňovania drog v trestnom konaní, ústavný súd poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej nie je úlohou ústavného súdu zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov a suplovať tak poslanie, ktoré podľa zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] patrí Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (m. m. I. ÚS 17/01, I. ÚS 199/07, I. ÚS 18/08, II. ÚS 273/08, IV. ÚS 331/09).

Uvedené skutočnosti boli podkladom pre záver ústavného súdu, že sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 36 ods. 1 listiny a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 1 To 50/2011 a jeho rozsudkom z 20. septembra 2011 bolo potrebné odmietnuť už pri jej predbežnom prerokovaní z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. Sťažovateľ v sťažnosti tiež namietal, že krajský súd namietaným rozsudkom porušil aj jeho základné právo na osobnú slobodu zaručené v čl. 8 ods. 2 listiny.

Na podporu svojich tvrdení však sťažovateľ vo svojej sťažnosti neuviedol žiadne konkrétne argumenty, ktoré by akýmkoľvek spôsobom signalizovali porušenie označeného základného práva namietaným rozsudkom krajského súdu.

Vzhľadom na citovaný čl. 8 ods. 2 listiny a základné právo v ňom obsiahnuté ústavný súd nezistil existenciu akejkoľvek príčinnej súvislosti medzi namietaným porušením tohto základného práva a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 1 To 50/2011 z 20. septembra 2011, na základe čoho konštatuje, že namietaný rozsudok nemá účinky takého rozhodnutia, ktoré

by bolo spôsobilé porušiť označené právo sťažovateľa, a preto bola sťažnosť aj v tejto časti odmietnutá podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. decembra 2011